

Bestemming onbekend

Het regende en die regen kletterde tegen de ramen van het café waar Chloë ontspannen haar koffie dronk. De advertentie lag voor haar op tafel:

**‘Gezocht: vrolijke metgezel voor reis door Midd. Zeegebied voor dame, 77 jr.
Reisduur: onbekend.’**

Ze was toe aan verandering. Dat absoluut. Maar een verandering kreeg een heel ander karakter als je niet zelf de route uitstippelde. Haar broer Rudi had het krantenknipsel aan haar gegeven. ‘Hier’, had hij gezegd, ‘wie weet kan dit je redden.’

Rudi had er nooit een geheim van gemaakt dat hij de levensweg die Chloë bewandelde verafschuwde. Troosteloos had hij ooit zijn hoofd geschud: ‘Ergens zijn we de echte Chloë kwijtgeraakt.’

Dat was ingeslagen als een bom. Vooral omdat ze beseftte dat hij gelijk had; ze wás zichzelf kwijt geraakt; ze was materialistisch geworden.

In een opwelling die beter voelde dan wat dan ook had ze haar goedbetaalde baan bij het accountantskantoor opgezegd, haar hippe appartement in Amsterdam verkocht en haar relatie met de succesvolle maar berekenende Nicolai verbroken.

‘Ben je gek geworden Chloë?’ hadden haar vrienden geroepen. ‘Weet je wel wat je allemaal opgeeft?’

En of ze dat wist. Ze gaf alles op wat ze had omdat ze het simpelweg niet meer wilde hebben. Haar hele leven bleek in vier verhuisdozen en een koffer te passen; de trendy ziellose meubels had ze bij het appartement verkocht en ze werd door haar moeder en trouwe viervoeter Billie met open armen ontvangen. Ze had zich in jaren niet zo vrij gevoeld.

Ze dacht grinnikend terug aan het gesprek van vanmorgen. Het was bizar en heerlijk avontuurlijk geweest.

Een dame van 77 stond in de krant. Dus ze had absoluut niet de energieke vrouw verwacht met een blik in haar ogen waarvan Chloë niets anders kon zeggen dan dat de ondeugd ervan af straalde.

Cassandra, zo heette ze, ging een grote reis maken. Ze had een broertje dood aan ‘ouwe lullenbusreizen’ zoals ze zelf zei en ze wilde niet de hele reis opgescheept zitten met een oude zeurpiet.

‘Zeur jij?’ had ze gevraagd.

‘Alleen als ze mijn koffer kwijtraken’, had Chloë gegrijnsd.

Cassandra was in de lach geschoten.

‘Vertel eens. Waarom zou je het met mij aandurven om in het vliegtuig te stappen en naar warmere oorden te vliegen?’

Chloë voelde dat Cassandra niet op perfect ingestudeerde antwoorden zat te wachten.

‘Geen flauw idee. Maar waarom niet?’

De vrouw had tevreden geknikt en gevraagd of ze Grieks, Spaans of Italiaans sprak.

‘Nee. Maar ik leer snel. Als ik het de moeite waard vind’, had ze geknipoogd.

Ze hadden naar overeenkomsten gezocht en ze waren erachter gekomen dat ze allebei van lezen hielden. Cassandra’s verzameling boeken was indrukwekkend en de woonkamer had hoge kasten met ladders langs de wanden. Ook hielden ze van dezelfde muziek: Vera Lynn, Frank Sinatra, Bach.

Nicolai had Chloë vaak verweten dat ze niet met haar tijd meeding. Daar ging ze nooit tegenin omdat ze wist dat hij gelijk had. Alleen weigerde ze het, in tegenstelling tot haar ex-vriend, als mankement te beschouwen.

Er waren inmiddels vier vrouwen in een vrolijke bui achter haar komen zitten.

Chloë had om bedenktijd aan Cassandra gevraagd.

‘Natuurlijk. Maar denk niet te lang na schat’, had de vrouw gezegd, ‘de grootste successen zijn uit impulsieve acties ontstaan.’

Ze overdacht de afgelopen weken. Het knipseltje waar Rudi mee was gekomen, Nicolai die bijkans wanhopig werd toen ze de relatie verbrak. Met monologen vol praktische bezwaren had hij geprobeerd haar op andere gedachten te brengen maar een doodeenvoudig ‘ik houd van je’ was niet in hem opgekomen.

Glimlachend dacht ze aan een uitspraak van haar moeder: ‘Je kunt woorden pas echt op waarde schatten als de mond waaruit ze komen zwijgt op de juiste momenten.’ Nicolai zweeg nooit.

Cassandra was een heerlijk mens, daar was ze niet bang voor. Chloë besepte dat ze nog steeds bezorgd was over wat anderen van haar dachten maar dat wilde ze helemaal niet belangrijk vinden.

Achter haar was één van de vrouwen nogal luidruchtig aan het woord dus Chloë ving flarden van het gesprek op.

‘...nou, en toen heb ik gezegd dat ik er misschien spijt van zou krijgen maar dat ik dan tenminste iets heb gedáán om spijt van te krijgen.....’

Ineens begon Chloës hart te bonzen. Op die manier zoals het vroeger bonsde in de dagen voor Sinterklaas, Kerstmis en haar verjaardag. Haar handen trilden van opwindning toen ze de telefoon greep.

‘Cassandra?’

‘Ja. Chloë?’

‘Wat betekent ‘Ik ben mijn koffer kwijt’ in het Grieks?’